

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.913 van 24 februari 2016
in de zaak A. 210.699/XIV-35.322**

In zake : Bart SEYS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Gerard Davidstraat 46, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Landsverdediging, thans de minister van Defensie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 november 2013, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Minister van Landsverdediging van 9 augustus 2013 met betrekking tot de aanvraag van verzoeker tot deelname aan de cursus hogere opleiding voor militair administrateur 2013/2014, waarbij verzoekers kandidatuur om deel te nemen onontvankelijk verklaard werd, waarbij het aantal plaatsen voor de landmachtofficiëren gehandhaafd werd, waarbij de kandidatuur van verzoeker wordt afgewezen en waarbij nog eens, in ondergeschikte orde zogenaamd, de kandidatuur van verzoeker na vergelijking van zijn kandidatuur met die van de acht initieel aangeduide landmachtkandidaten werden afgewezen.”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 227.483 van 20 mei 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor verzoeker, en kapitein-commandant Maarten Kerckhofs, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het tussenarrest van 20 mei 2014 werden de feiten als volgt uiteengezet:

“3. Verzoeker maakt deel uit van het korps van de logistiek van de landmacht en was in 2005 bekleed met de graad van kapitein-commandant. Hij neemt deel aan de bevorderingsronde 2005 voor de benoeming tot majoor. Verzoeker werd niet benoemd, beslissing die hij aangevochten heeft (zaak 171.190/IX-5280) en die na schorsing door de Raad van State ingetrokken werd. De verwerende partij heeft daarna de bevorderingsprocedure - ingevolge tussengekomen arresten van de Raad - tot drie maal toe hernomen (zaken 181.946/IX-5612, 189.694/V-1768 en 196.959/IX-6861). In deze laatste zaak heeft de Raad uiteindelijk in zijn arrest nr. 215.326 van 26 september 2011 de impliciete weigering om verzoeker in de graad van majoor te benoemen vernietigd. De verwerende partij heeft verzoeker dan bij KB van 30 november 2011 met ingang van 26 december 2005 tot majoor benoemd.

Verzoeker heeft verder ook een aantal beslissingen waarbij concurrenten in de graad van luitenant-kolonel werden benoemd aangevochten. In hetzelfde arrest nr. 215.326 van 26 september 2011 werd tevens de benoeming van [R. B.] tot luitenant-kolonel vernietigd (omdat diens benoeming tot majoor onregelmatig was). Naderhand heeft verzoeker ook andere benoemingen tot luitenant-kolonel aangevochten (zaken 203.753/XIV-35010, 204.893/XIV-35008 en 205.417/XIV-35114).

De huidige betwisting heeft betrekking op het niet toelaten van verzoeker tot de opleiding “HOMA” (Hogere Opleiding voor Militair Administrateur), cyclus 2013-2014 (30 augustus 2013 - 11 juli 2014). Deelname aan deze opleiding en het verkrijgen van het brevet van militair administrateur kan verzoeker immers in een gunstigere positie brengen bij zijn deelname aan de bevorderingsrondes luitenant-kolonel.

De grondregels betreffende deze opleiding zijn opgenomen in het KB van 12 augustus 2003 betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de krijgsmacht en beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor (opgeheven bij artikel 75 van het KB van 26 december 2013 betreffende de vervolmakingscursussen van de beroepsmilitairen van het actief kader van de krijgsmacht, het examen voor overgang naar de graad van eerste sergeant-majoor, het kwalificatie-examen voor de graad van adjudant-chef en de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor (BS, 30 december 2013, 3e Ed., 103619 - IWT 31 december 2013)).

De voor het hier aanhangig geschil relevante bepalingen zijn de volgende:
[...]

Verzoeker heeft op 17 oktober 2000, als kapitein-commandant, een aanvraag tot het volgen van de Hogere Stafcursus (vandaag Hogere Stafopleiding) en de Hogere Cursus Militair Administrateur, academiejaar 2001-2002, ingediend. Deze kandidatuur werd op 25 oktober 2000 ‘zonder gevolg’ geklasseerd.

Voor het academiejaar 2002-2003 wordt de kandidatuur van verzoeker van 7 november 2001 voor het volgen van de Hogere Stafcursus op 11 december 2001 eveneens afgewezen. De nota geeft aan dat verzoeker een beroep kan instellen bij de minister van Landsverdediging. Verzoeker neemt op 2 januari 2002 kennis van deze nota. Hij stelt geen beroep in bij de minister van Landsverdediging.

Op 6 november 2006 dient verzoeker, als kapitein-commandant, zijn kandidatuur in voor het volgen van de Hogere Cursus voor Militair Administrateur, academiejaar 2007-2008. Bij nota van 6 maart 2007 deelt de DGHR aan verzoeker mee dat zijn kandidatuur niet aanvaard is. Verzoeker neemt op 7 mei 2007 kennis van deze nota. Op 11 mei 2007 dient verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de minister van Landsverdediging. Op 5 juli 2007 weigert de minister van Landsverdediging zijn kandidatuur door zich akkoord te verklaren met een advies

van de DGHR. Op 8 augustus 2007 neemt verzoeker kennis van de beslissing van de minister van Landsverdediging.

Op 14 augustus 2007 vraagt verzoeker aan de DGHR het volgende:

‘In het advies aan de heer Minister (...) stelt de Directeur-generaal Human Resources in paragraaf 4 dat ik mijn kandidatuur nog vier keer mag stellen. Gelet op mijn situatie denk ik niet dat dit het geval is gezien men niet definitief bij de bevordering mag zijn voorbijgegaan (voorwaarden in KB 12 Aug 03, Art 41 § 1, eerste lid). Of is dit niet in die zin te interpreteren? Mag ik u vragen mij hierover uitsluitsel te geven?’

Op 19 september 2007 antwoordt de DGHR aan verzoeker onder meer dat zijn kandidatuur toch is onderzocht als ‘bewarende maatregel’ omdat hij een vernietigingsberoep lopende had bij de Raad van State tegen zijn niet-benoeming tot majoor, en met verwijzing naar artikel 41, § 1, derde lid van het KB van 12 augustus 2003 besluit de DGHR dat verzoeker, onder voorbehoud van een (voor hem gunstig) arrest van de Raad van State nog maximaal 4 keer zijn kandidatuur kan stellen tot 2014.

Nadat de impliciete weigering om verzoeker tot majoor te benoemen vernietigd werd bij arrest nr. 215.326 van 26 september 2011 en nadat verzoeker bij KB van 30 november 2011 tot majoor benoemd werd met ingang van 26 december 2005, heeft de raadsman van verzoeker op 30 januari 2012 de minister van Landsverdediging aangeschreven. In deze brief stelt hij onder meer:

‘Mijn cliënt heeft door het laattijdige besluit, zes jaar te laat, ook zes jaar de kans gemist om een hogere stafcursus of om een cursus militaire administrateur te volgen. Ook dit geeft een te ramen weerslag op de verdere carrière. Ook hier wil ik een uitdrukkelijk voorbehoud formuleren, maar ook hier, gezien het om de weerslag op de carrière gaat, heeft dit natuurlijk zijn band met bevorderingsronde 2011.

(...)

De morele schadevergoeding kan nog niet volledig worden bepaald en ook de materiële schadevergoeding voor de gemiste kansen kan nog niet volledig worden bepaald. (...)’.

Op 18 april 2012 antwoordt de minister van Landsverdediging aan raadsman van verzoeker onder meer het volgende:

‘Voor wat betreft de kandidatuur van uw cliënt voor een hogere stafopleiding (HStO en de opleiding militair administrateur (MAB) dien ik u te wijzen op het artikel 41, §1, Al. 4 van het KB van 12 augustus 2003 betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de krijgsmacht en de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor, dat bepaalt dat deze kandidatuur ook kon gebeuren door de kapitein-commandant die geslaagd is voor de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor. Uw cliënt was van deze mogelijkheid op de hoogte want hij heeft zich in 2001 kandidaat gesteld voor de HStO 2002-2003 en in 2006 voor de cursus MAB 2007-2008. Gelet op het feit dat de eerste kandidatuur van uw cliënt dateert van 2001 en de tien jaren - zoals bepaald in het bovenvermelde Art 41, §1 - waarin men zich kandidaat mag stellen reeds verstreken zijn, kan hij zijn kandidatuur tot het volgen van de hogere opleidingen HStO en MAB thans niet meer stellen. Ik dien dan ook vast te stellen dat uw cliënt zijn drie overgebleven kansen om zich kandidaat te stellen voor een hogere opleiding HStO of MAB zelf niet benut heeft.’

Op 30 mei 2012 verspreidt de DGHR een nota met betrekking tot de kandidaturen voor de Hogere Stafopleiding en de Hogere Opleiding van Militair Administrateur, academiejaar 2013-2014. Op 27 september 2012 dient verzoeker zijn kandidatuur in voor het volgen van de Hogere Opleiding van Militair Administrateur, academiejaar 2013-2014. Deze kandidatuur wordt door twee oversten van verzoeker als ‘zeer goed’ op professioneel vlak, ‘zeer goed’ op

karacterieel vlak en 'goed' op fysiek vlak beoordeeld.

Op 27 februari 2013 stelt de DGHR aan de minister van Landsverdediging voor om 16 plaatsen 'officieren' open te stellen voor de Hogere Opleiding van Militair Administrateur, academiejaar 2013-2014. Voor de Landmacht zijn 8 plaatsen voorzien, voor de Luchtmacht 6 plaatsen, voor de Marine 1 plaats en voor de Medische Dienst 1 plaats. De DGHR stelt ook voor om 2 plaatsen open te stellen voor ambtenaren niveau A van het Ministerie van Landsverdediging, 4 plaatsen voor ambtenaren niveau A van andere Departementen en 4 plaatsen voor commissarissen van de Federale Politie. De minister verklaart zich hiermee akkoord op 19 april 2013.

Op 21 maart 2013 stelt de DGHR aan de minister de lijsten voor van de kandidaten die de Hogere opleiding van Militair Administrateur, academiejaar 2013-2014 mogen volgen en van de kandidaten die de opleiding niet mogen volgen. Voor de Landmacht mogen de volgende 8 kandidaten de opleiding starten: de majoors [L. B., S., D., B., V. D. G., B., D. en L.]. De DGHR rangschikt verzoeker als 25ste en laatste en wijst zijn kandidatuur af. Op 2 april 2013 gaat de Chef Defensie akkoord met het voorstel van de DGHR. Op 14 juni 2013 gaat de minister akkoord met het voorstel van de DGHR tot aanduiding van 8 kandidaten van de Landmacht voor de Hogere Opleiding van Militair Administrateur.

Op 14 juni 2013 deelt de DGHR aan verzoeker mee dat de minister van Landsverdediging zijn kandidatuur niet heeft aanvaard en dat hij binnen de 10 dagen een beroep kan indienen in de zin van artikel 43, § 4 van het KB van 12 augustus 2003.

Op 10 juli 2013 meldt verzoeker via e-mail aan de DGHR dat hij kennis genomen heeft van de nota en hij vraagt een afschrift van het voorstel van de DGHR van 21 maart 2013 aan de minister van Landsverdediging. Op 11 juli 2013 wordt dit voorstel van de DGHR via e-mail overgemaakt aan verzoeker en op 23 juli 2013 dient verzoeker een beroep in tegen het voorstel van de DGHR van 21 maart 2013. Op 26 juli 2013 stelt de DGHR aan de minister voor om het beroep van verzoeker te verwerpen en op 8 augustus 2013 gaat de Chef Defensie akkoord met dit voorstel.

Op 9 augustus 2013 neemt de minister de beslissing waarbij hij zijn beslissing van 14 juni 2013 intrekt en verzoekers kandidatuur afwijst.

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

'1. Feitelijke elementen

De aanvraag van Maj SEYS (Landmacht) tot het volgen van de vorming Hogere Opleiding voor Militair Administrateur (HOMA) 2013/2014 dateert van 27 Sep 12 (Mod B 12-00474033).

Op 19 Apr 13 heb ik, op voorstel van de Directeur-generaal Human Resources (Dir Gen HR) en de Chef Defensie (CHOD), 8 plaatsen opengesteld voor de landmachtofficiëren.

Op 14 Jun 13 heb ik het voorstel van de Dir Gen HR van 21 Mar 13 tot toewijzing en afwijzing van de kandidaturen goedgekeurd.

Op 23 Jul 13 heeft Maj SEYS een beroep ingesteld tegen het voorstel van de Dir Gen HR om zijn kandidatuur niet in aanmerking te nemen (Mod B 13-00353986).

2. Intrekking van de beslissing van 14 Jun 13

Gelet op het beroep van Maj SEYS, is het aangewezen dat ik de beslissing van 14 Jun 13 tot toewijzing van de kandidaturen HOMA en tot afwijzing van de kandidatuur van betrokkene intrek en het dossier in heroverweging neem.

3. De ontvankelijkheid van de kandidatuur van Maj SEYS

In eerste instantie stel ik vast dat de kandidatuur van Maj SEYS tot het volgen van de cursus HOMA onontvankelijk is.

In een brief van 18 Apr 12, gericht aan de advocaat van betrokkene, heb ik immers al vastgesteld dat Maj SEYS zijn kandidatuur voor de hogere vormingen in

de toekomst niet meer kan stellen. In 2001 heeft hij immers een eerste kandidatuur ingediend toen hij nog Kapitein-commandant was (betekeningsnota JSP-A/C/Prom/011-032213 van 11 Dec 01). Volgens artikel 41, § 1 van het koninklijk besluit van 12 Aug 03 betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de Krijgsmacht (...) kon hij vanaf dan slechts gedurende een periode van 10 jaar verdere kandidaturen indienen. Aangezien Maj SEYS destijds geen beroep heeft ingesteld bij de Raad van State tegen mijn beslissing van 18 Apr 12, gaat het om een definitieve beslissing die ik zonder nieuw onderzoek van de zaak kan aanwenden om de voorliggende kandidatuur af te wijzen.

In de veronderstelling dat het niet zou gaan om een definitieve beslissing (quod non est), wat tot een verplichting zou leiden om de ontvankelijkheidsproblematiek opnieuw te onderzoeken, weiger ik, in ondergeschikte orde, de kandidatuur opnieuw op grond van artikel 41, § 1, vierde en vijfde lid van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003: gelet op zijn kandidatuur van 2001 als Kapitein-commandant kon de betrokkene zijn kandidatuur slechts op een ontvankelijke wijze stellen gedurende een periode van 10 jaar. Zijn aanvraag van 27 Sep 12 is bijgevolg onontvankelijk.

4. In ondergeschikte orde, de openstelling van de plaatsen en de niet-aanvaarding van de kandidatuur van Maj SEYS na vergelijking

De kandidatuur van Maj SEYS is onontvankelijk. De problematiek van de openstelling van de plaatsen en van de vergelijking van de kandidatuur van Maj SEYS met die van andere kandidaten zal bijgevolg enkel onderzocht worden in de hypothese dat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de kandidatuur niet zou aanvaard worden bij een beroep bij de Raad van State. Het onderzoek dat volgt, wordt dus louter in ondergeschikte orde gevoerd.

- De openstelling van de plaatsen

In zijn verweer (memorie 1.c.) stelt Maj SEYS dat er een onevenredig aantal luchtmachtofficiëren (zes) zijn aangeduid in vergelijking met het aantal landmachtofficiëren (acht). Bovendien oppert hij dat er te weinig plaatsen (zestien) zijn opengesteld voor de vorming HOMA (memorie 2.c.).

Art 42, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 12 Aug 03 betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de Krijgsmacht (...) stelt dat de Minister van Landsverdediging, op voorstel van de CHOD, de plaatsen openstelt in functie van de behoeften van de Krijgsmacht.

Op 19 Apr 13 heb ik, op grond van een voorstel van 27 Feb 13 van de Dir Gen HR en van 06 Mar 13 van de CHOD, de plaatsen HOMA opengesteld per krijgsmachtdeel waartoe de kandidaten behoren (Landmacht, Luchtmacht, Marine en Medische dienst). In het voorstel is te lezen:

(2) Dit voorstel is het resultaat van de confrontatie van:

(a) de behoeftebepaling, gebaseerd op de analyse van het aantal voorziene functies op OT;

(b) een praktische benadering gebaseerd op de analyse van het aantal bestaande SBH en MAB en de evolutie tot 2020;

(c) de minimale behoefte aan aantal stagairs met het oog op de praktische organisatie van de cursus, de groepswerken en de praktische werken;

(d) ervaring in een multinationale omgeving.

Zoals Art 42, § 1 van het koninklijk besluit van 12 Aug 03 het voorschrijft, zijn de plaatsen HOMA dus opengesteld in functie van de behoeften van de Krijgsmacht.

- De niet-klassering van Maj SEYS

Maj SEYS heeft in zijn verweer van 23 Jul 13 kritiek op zijn niet-aanduiding. Via zijn individuele evaluator heeft hij inzage gekregen van de door de Dir Gen HR

voorgestelde lijsten. Deze lijsten geven, per krijgsmachtdeel, een overzicht van de voorgedragen en de niet voorgedragen kandidaten. De lijsten maken melding van de beoordeling van een aantal criteria. Uit de lijsten met betrekking tot de landmachtofficieren kan worden afgeleid dat Maj SEYS zich als 25ste en laatste rangschikte. De vergelijking met de 8 aanvaarde landmachtofficieren leert dat Maj SEYS slechts na een 2e poging was geslaagd voor zijn majoorexamen en dat de beoordeling van zijn kandidatuur door de hiërarchische echelons minder goed uitgevallen was dan die van de 8 aanvaarde kandidaten.

Inderdaad:

- o de 8 kandidaten kregen bijna allemaal de beoordeling ‘uitmuntend’ voor de 3 door de hiërarchische echelons te beoordelen aspecten; Maj SEYS twee keer. ‘zeer goed’ en eenmaal ‘goed’;

- o Maj [S.] kreeg drie keer de beoordeling ‘zeer goed’, tegen twee keer voor Maj SEYS; Maj [S.] heeft bovendien een score behaald voor het majoorexamen die een stuk hoger lag dan het gemiddelde van zijn sessie;

- o zowel Maj SEYS als Maj [B.] hebben een score behaald voor het majoorexamen die rond het gemiddelde van hun sessie lag, maar bij Maj SEYS ging het om een herkansing; Maj [B.] heeft bovendien tweemaal de beoordeling ‘uitmuntend’ en eenmaal de beoordeling ‘zeer goed’ gekregen van de hiërarchische echelons tegen twee keer ‘zeer goed’ en eenmaal ‘goed’ voor Maj SEYS.

De lijsten vermelden ook dat de meeste van de 8 kandidaten ‘/’ kregen als beoordeling voor de criteria ‘beoordeling 2° cyclus’ en ‘geschiktheid MAB (lees HOMA)’. De beoordeling ‘/’ betekent enkel dat de kandidaat destijds geen beoordeling heeft gekregen en deze beoordeling is dus zeker niet te interpreteren als een onvoldoende maar minstens als een voldoende (V).

Maj SEYS beschikte bijgevolg over voldoende informatie om zijn niet-aanduiding voor de cursus HOMA te begrijpen: zijn dossier valt duidelijk een stuk zwakker uit dan dat van de 8 aangeduide kandidaten. Hij heeft geen bijkomende informatie ingewonnen bij zijn individuele evaluator bij DG HR. Nochtans was deze mogelijkheid hem op 14 Jun 13 uitdrukkelijk gemeld bij de kennisgeving van zijn niet-aanduiding door Kapitein-commandant [B.] van DG HR (nota HRB-EVAL-MITS 13-00287463 van 14 Jun 13, punt 6.).

In zijn verweer laat hij ook gelden dat er geen enkele zekerheid is over een gelijke behandeling van de kandidaten en dat er mogelijk willekeur of positieve discriminatie is geweest vanwege de hiërarchische chefs (memorie 1.e.). Hij beweert dat de hiërarchische chefs hun beoordelingen weliswaar op een gemotiveerde wijze, maar ‘zonder enige transparantie’ hebben verstrekt. Geen enkele regel schrijft echter voor dat de aan de kandidaten door de hiërarchische chefs verstrekte gemotiveerde beoordelingen aan de tegenkandidaten moeten gemeld worden.

In het licht van de argumenten van Maj SEYS, is er bijgevolg geen enkele reden om af te wijken van het voorstel van DG HR van 21 Mar 13, dat ik bijgevolg opnieuw goedkeur.

Indien naar aanleiding van een beroep bij de Raad van State zou blijken dat het voorstel van DG HR (en bijgevolg ook mijn beslissing) aangetast zou zijn door enige onregelmatigheid, dan steun ik mij, in ondergeschikte orde, op de nieuwe vergelijking die werd doorgevoerd door DG HR tussen de 8 aangeduide kandidaten en Maj SEYS. De vergelijkingstabel is opgenomen als bijlage. Het gaat om een verfijnde vergelijking die uiteindelijk uitmondt in een score en een klassement. Tevens is bijkomende uitleg verstrekt.

Beslissingen

Om de hiervoor vermelde redenen:

- trek ik mijn beslissing van 14 Jun 13 tot aanduiding van de kandidaturen en tot

afwijzing van de kandidatuur van Maj SEYS in;

- handhaaf ik de beslissing tot het openstellen van het aantal plaatsen per krijgsmachtdeel en tot het openstellen van 8 plaatsen voor de landmachtofficiëren;
- verklaar ik de kandidatuur van Maj SEYS onontvankelijk;
- keur ik, in ondergeschikte orde, het voorstel van DG HR van 21 Mar 13 opnieuw goed en wijs de kandidatuur van Maj SEYS af op grond van dit voorstel;
- wijs ik, nog meer in ondergeschikte orde, de kandidatuur van Maj SEYS af na vergelijking van zijn kandidatuur met die van de 8 initieel aangeduide landmachtkandidaten op grond van het nieuwe voorstel van DG HR ([B.]) en ga ik akkoord met de aanduiding van de initieel voorgedragen kandidaten.'

Intussen heeft verzoeker op 3 juni 2013 de verwerende partij gedagvaard voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel met het oog op het verkrijgen van een schadevergoeding wegens de schade die hij opgelopen heeft ten gevolge van de problematiek met betrekking tot de bevordering tot majoor en tot luitenant-kolonel. In de dagvaarding argumenteert verzoeker als volgt met betrekking tot de Hogere Opleiding van Militair Administrateur:

'Dat er niet alleen ten onrechte niet bevorderd werd maar dat ook ten onrechte de mogelijkheid werd onthouden om deel te nemen aan tal van cursussen, waarvoor eigenlijk de graad van majoor vereist was of verwacht was. Ook dit heeft een desgevallend bijzonder grote weerslag die ook desgevallend moet gematerialiseerd worden en dien nu vervat zit in de gevorderde euro provisioneel.'

De verwerende partij heeft bij brief van 12 december 2013 nog de volgende verduidelijking gegeven:

'Na de neerlegging van haar nota met opmerkingen, heeft de verwerende partij vastgesteld dat één van haar standpunten verduidelijking vergt. Het gaat om de vermelding op p. 36 van de nota met betrekking tot de planning van de Hogere Opleiding voor Militair Administrateur (HOMA).

Een nota van de Algemene Directie Human Ressources van 19 augustus 2013 voorzag dat kandidaturen konden worden ingediend voor de HOMA, academiejaar 2014-2015 (...). Op grond van deze nota hebben een aantal officieren hun kandidatuur gesteld, maar verzoeker niet. Op 2 oktober 2013 heeft de Chef Defensie echter beslist dat de voorziene vorming niet zal doorgaan (...). De officieren die ondertussen hun kandidatuur hebben ingediend, werden via e-mail verwittigd dat hun kandidatuur zonder gevolg zou worden geklasseerd. De eerstvolgende HOMA is gepland voor het academiejaar 2015-2016.

Ik maak een afschrift van deze brief over aan verzoeker.'"

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift de intrekking van de beslissing van 14 juni 2013 tot aanduiding van de kandidaten en tot afwijzing van de kandidatuur van verzoeker niet te betwisten, maar de andere componenten van de bestreden beslissing wel aan te vechten.

Het beroep wordt dan ook in deze zin onderzocht.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

5. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang van verzoeker middels twee excepties van niet-ontvankelijkheid. Als zij in het auditoraatsverslag daarover kan lezen dat deze excepties ongegrond zijn en zij daarin geen reden ziet om vervolgens in haar laatste memorie hierop te antwoorden, begrijpt de Raad van State uit die proceshouding dat de verwerende partij zich niet langer tegen de ontvankelijkheid van het beroep verzet.

6. De excepties worden verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Voorafgaand

7. Met de bestreden beslissing wordt in hoofddorde vastgesteld dat verzoekers kandidaatstelling tot het volgen van de cursus ‘hogere opleiding tot militair administrateur’ (hierna: HOMA) niet ontvankelijk is.

Het past om eerst de middelen te onderzoeken die betrekking hebben op dit in hoofddorde aangevoerde weigeringsmotief. Dit zijn, zoals hierna zal blijken, het eerste, tweede, derde en het vijfde middel. Indien immers blijkt dat deze niet tot de nietigverklaring kunnen leiden van de in hoofddorde gewezen beslissing, is de kritiek van verzoeker in de overige middelen in wezen gericht tegen toekomstige beslissingen. Zelfs al zou die terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de in hoofddorde gewezen bestreden beslissing tot niet-ontvankelijkheid van verzoekers kandidaatstelling kunnen leiden.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8. In het eerste middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing het onpartijdigheidsbeginsel schendt door te verwijzen naar een brief die door de minister is verstuurd aan zijn raadsman inzake het rechtsherstel na de arresten van de Raad van State waarbij de impliciete weigering om hem te bevorderen in de graad van majoor werd geschorst en nadien vernietigd. In die brief stelt de minister dat verzoeker niet meer aan de opleiding kan deelnemen omdat er meer dan tien jaar is verstreken sinds zijn eerste kandidaatstelling, maar dit gaat om een discussie in het kader van een burgerlijke aanspraak en niet om een besluitvorming over wie er al dan niet cursussen ooit nog zou mogen volgen, laat staan dat een dergelijke algemene besluitvorming op één of andere wijze mogelijk zou zijn. Verzoeker voert aan dat de brief waarnaar wordt verwezen niet slaat op een besluit, maar op een discussie naar aanleiding van rechtsherstel. Dat de verwerende partij zich net beroept op een harde houding inzake rechtsherstel om vervolgens te menen dat de stellingen die daar werden verkondigd meebrengen dat elke nieuwe cursus onmogelijk zou zijn, is volgens verzoeker een pertinente en manifeste schending van het onpartijdigheidsbeginsel.

9. De verwerende partij betwist in de memorie van antwoord in het bijzonder het belang bij het middel omdat er twee redenen zijn om de kandidaatstelling niet-ontvankelijk te bevinden en verzoekers middel zich enkel richt tegen de eerste reden. Evenmin heeft het middel betrekking op de in ondergeschikte orde genomen beslissingen.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker dat reeds over zijn deelname was beslist nog vooraleer de procedure een aanvang had genomen, hetgeen partijdigheid bewijst. Verzoeker verwijst naar een bij zijn memorie van wederantwoord bijgebracht stuk, dat een lijst bevat met de door de minister aanvaarde kandidaten voor de opleiding, en waarover dat de minster

klaarblijkelijk al heeft beslist nog vooraleer een beroep kan worden ingesteld tegen de lijst van de door de DGHR voorgestelde kandidaten.

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het middel

11. Het middel afgeleid uit de (subjectieve) onpartijdigheid van de steller van de akte raakt door de aard van deze onwettigheid, de gehele beslissing, in die zin dat het gegrond bevinden ervan de beslissing in haar geheel onwettig maakt en dit ongeacht de vraag of de kritiek van verzoeker ter zake slechts betrekking zou hebben op één van de motieven van of de beslissingen vervat in de bestreden beslissingen. Om die reden alleen reeds heeft verzoeker belang bij het middel.

12. De exceptie wordt verworpen.

Ten gronde

13. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

Verzoeker beroept zich op de subjectieve partijdigheid van de minister.

14. Subjectieve partijdigheid wordt niet vermoed en mag slechts worden aangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen.

Verzoeker levert dit bewijs niet.

Het enkele feit dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de kandidaatstelling van verzoeker in hoofddorde verwijst naar haar stelling uiteengezet in een eerdere brief uitgewisseld in het raam van een burgerlijk geschil met verzoeker om te besluiten dat dit een definitieve beslissing is, is niet van die aard dat daardoor tot enige partijdigheid of vooringenomenheid in hoofde van de verwerende partij moet worden besloten. Voorts blijkt dat de minister, in weliswaar ondergeschikte orde, verzoekers kandidaatstelling opnieuw toetst. Het enkele feit dat de minister bij zijn eerder in het raam van een civiele procedure geuite standpunt blijft, ook na nieuw onderzoek, is op zich geen blijk van vooringenomenheid.

15. Zonder dat dat de Raad van State dient te onderzoeken of de toepassing van het geschonden geachte beginsel te dezen van toepassing is, volgt uit wat voorafgaat dat verzoeker in het middel een persoonlijke subjectieve partijdigheid van de minister in wezen uitsluitend aanvoert in de vorm van zijn individuele overtuiging. Dit volstaat niet.

16. Wat tot slot de voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie aangevoerde nieuwe argumenten en kritieken betreft, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

17. Het eerste middel is ongegrond.

C. Tweede middel

Standpunt van de partijen

18. In een tweede middel voert verzoeker aan dat “de stelling dat er ooit een besluit zou zijn getroffen mbt. de ontvankelijkheid *in abstracto* van aanvragen van verzoeker om HOMA te volgen”, een stelling is die de materiële motiveringsplicht schendt. Hij stelt dat wat door de minister is geschreven op 18 april 2012 uiteraard geen voorbesluit is inzake ontvankelijkheid. Dit blijkt uit het schrijven zelf. Het doen alsof er een voorbeslissing is getroffen, mist elke materiële grondslag en dit schendt de materiële motiveringsplicht. Voorts betoogt hij, verwijzend naar het eerste middel, dat het partijdig bevinden van de bestreden beslissing, van die aard is dat dit *as such* kan en moet leiden tot de volledige nietigverklaring van de bestreden beslissing.

19. De verwerende partij betwist in de memorie van antwoord inzonderheid het belang bij het middel omdat er een tweede motief is dat eveneens leidt tot de beslissing dat verzoekers kandidaatstelling niet-ontvankelijk is.

20. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat het tweede middel samenhangt met het eerste. Hij betoogt dat het reeds lang “in kannen en kruiken” was dat verzoeker niet in aanmerking mag komen - de minister heeft overigens al een lijst opgesteld - en dan wordt een motivering *post factum* gezocht. Een dergelijke motivering is niet materieel draagkrachtig.

Beoordeling

21. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk

bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

22. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra* punt 3.). Hieruit blijkt dat verzoekers kritiek zich richt tegen de “in hoofddorde” genomen beslissing dat verzoekers kandidaatstelling niet ontvankelijk is en, in het bijzonder, tegen het “in hoofddorde” weergegeven motief dat de verwerende partij in een brief van 18 april 2012 reeds had vastgesteld dat verzoeker “zijn kandidatuur voor de hogere vormingen in de toekomst niet meer kan stellen” en dat dit een definitieve beslissing betreft die de verwerende partij “zonder nieuw onderzoek van de zaak kan aanwenden om de voorliggende kandidatuur af te wijzen.” Het is dit motief van de weigeringsbeslissing dat verzoeker in het middel betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wat deze “in hoofddorde” genomen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de kandidaatstelling van verzoeker betreft, de verwerende partij een tweede, in ondergeschikte orde geformuleerd, weigeringsmotief aanvoert: verzoekers kandidaatstelling wordt geweigerd op grond van artikel 41, § 1, vierde en vijfde lid van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 ‘betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de krijgsmacht en de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor’ (hierna: het koninklijk besluit van 12 augustus 2003).

Zoals uit de behandeling van het derde middel zal blijken, toont verzoeker niet aan dat dit tweede motief onregelmatig is. De kritiek van verzoeker in het voorliggende middel op het “in hoofddorde” aangevoerde motief is in het licht hiervan overtoollig. Zelfs indien de kritiek van verzoeker hierop terecht zou zijn, kan ze immers niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden. Verzoeker heeft aldus geen belang bij deze kritiek.

23. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

Het middel is niet-ontvankelijk.

C. Het derde middel

Uiteenzetting van het middel

24. In een derde middel voert verzoeker aan dat de niet-ontvankelijkheidsverklaring, artikel 41, § 1, van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 en het vertrouwensbeginsel schendt. Hij zet uiteen dat hij een aanvraag indiende op 11 december 2001 maar dat dit geen aanvraag is die mee in rekening mag worden gebracht. Hij was dan nog geen majoor. Hij heeft wel een aanvraag ingeleid op 17 oktober 2000 “omdat dit diende te gebeuren voor de eerste comités, bevorderingscomités van 18 oktober 2000”. Er was hem gevraagd om anticipatief een kandidaatstelling in te dienen op het ogenblik dat dit eigenlijk nog niet kon aangezien hij nog geen majoor was. Op het ogenblik dat bleek dat hij niet was bevorderd, werd deze “zonder gevolg” geklasseerd. Het betreft derhalve geen eerste kandidaatstelling. Er is volgens verzoeker voorts nog meer. Een persoon uitnodigen om een kandidaatstelling in te dienen op het ogenblik dat het strikt genomen nog niet kon, om voorbereid te zijn op een bevordering, later daarop afrekenen, schendt bovendien het vertrouwensbeginsel. Voorts zet hij uiteen dat hij zich op 6 november 2006 kandidaat stelde voor HOMA en dat die werd geweigerd. In het gemotiveerd advies werd aangegeven dat verzoeker zich voor de eerste maal kandidaat stelde en dat hij zich nog vier maal mocht kandidaat stellen. Zelfs al zou

dit verkeerd zijn - en is 2007 niet zijn eerste kandidaatstelling - dan nog moet het bestuur dat in 2007 meedeelt dat deze kandidaatstelling de eerste is, het vertrouwensbeginsel respecteren en toelaten dat een kandidaat het bestuur gelooft en dat de eerste kandidaatstelling dus moet worden gesitueerd in 2007. Voorts werd hem uitdrukkelijk meegedeeld dat hij tot 2014 (wat volgens verzoeker 2017 moet zijn) zich kandidaat mag stellen, zodat hij hoe dan ook krachtens het vertrouwensbeginsel zich kandidaat kon stellen. Tot slot zet verzoeker uiteen dat in het licht van volledig rechtsherstel, door zijn retroactieve benoeming tot majoor met ingang van 26 december 2005, geen rekening mag worden gehouden met de kandidaatstelling 2007-2008 (omdat verzoeker in *ille tempore* geacht werd definitief te zijn afgewezen als majoor) zodat de huidige kandidatuur eigenlijk de eerste is.

In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zijn standpunt dat er geen “aanvraag 2000” bestaat: het gaat om een “à classer sans suite.” Ook in 2001 was er geen aanvraag. Er is ter zake geen inschrijving in verzoekers carrière-overzicht en er kan maar een aanvang worden genomen met 2006. Ter zake voegt verzoeker een stuk toe dat door de verwerende partij werd neergelegd in de zaak bij de Raad gekend onder nummer 212.547/XIV-35.643 en waarin gewag wordt gemaakt van één kandidaatstelling HOMA, namelijk in 2006. Aangezien de verwerende partij geen bewijs aanbrengt van een vroegere aanvraag, besluit verzoeker dat zijn aanvraag in 2006 de eerste aanvraag betreft. Verzoeker voert ook aan dat “het voorschrift van het KB krachtens art. 159 van de Grondwet” voor hem niet toepasbaar kan zijn, op straffe van schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hij is daarbij van oordeel dat de periode 2005-2011 niet eens zou mogen meetellen voor de termijn van tien jaar aangezien hij jaren verhinderd is geweest en beschouwd werd als iemand die definitief niet tot majoor was bevorderd en die dus niet mocht kandideren.

Beoordeling

Vooraf

25. Zoals reeds bij de behandeling van het tweede middel is gebleken (*supra*, punt 22), blijkt uit de bestreden beslissing dat de beslissing “in hoofdde” tot niet-ontvankelijkheid van de kandidaatstelling van verzoeker betreft, steun vindt in een tweede, in ondergeschikte orde geformuleerd, weigeringsmotief.

Het is dit motief van de weigeringsbeslissing dat verzoeker in het middel betwist.

Schending van artikel 41, § 1 van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003.

26. Artikel 41, § 1, van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003, zoals het van toepassing is op het voorliggende beroep, bepaalt:

“Art. 41. § 1. De majoor of de luitenant-kolonel die aan de volgende voorwaarden voldoet, kan zijn kandidatuur indienen om een hogere opleiding te volgen:

[...]

2° tijdens een periode van tien opeenvolgende jaren, niet meer dan vijf maal zijn kandidatuur gesteld hebben;

[...]

De periode van tien jaar bedoeld in het eerste lid, 2°, vangt aan in het jaar waarin de betrokken hoofdofficier gunstig aanbevolen wordt door het bevorderingscomité tot de graad van majoor.

De kapitein-commandant die de anciënniteit in die graad bezit, vastgesteld door de DGHR, die geslaagd is voor de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor en die aan de in het eerste lid, 1° tot 7°, bedoelde voorwaarden voldoet, kan evenwel eveneens zijn kandidatuur indienen. Voor deze officier vangt de periode van tien jaar bedoeld in het eerste lid, 2°, aan in het jaar waarin hij zijn kandidatuur stelt om een hogere opleiding te volgen.

Na de periode van tien jaar bedoeld in het eerste lid, 2°, mag een officier zijn kandidatuur niet meer indienen.”

Uit deze bepaling volgt dat een officier na een periode van tien opeenvolgende jaren, zijn kandidaatstelling niet meer mag indienen. Stelt de minister vast dat een kandidaat zich in die situatie bevindt, dan beschikt de minister bijgevolg over een gebonden bevoegdheid.

27. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra* punt 3.). Hieruit blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekers kandidaatstelling niet ontvankelijk is omdat, “gelet op [verzoekers] kandidatuur van 2001 als kapitein-commandant kon [verzoeker] zijn kandidatuur slechts op ontvankelijke wijze stellen gedurende een periode van 10 jaar.”

Het weigeringsmotief steunt derhalve op het feit dat verzoeker in 2001 zich voor het eerst kandidaat stelde. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat met een nota van 11 december 2001 - zijnde de betekeningsnota JSP-A/C/Prom/OAA-032213 waarvan sprake in de bestreden beslissing - aan verzoeker de lijst met namen van de geselecteerde kandidaten voor de “hogere stafcursus” werd betekend en dat de officiële beslissing van de minister later zal worden meegedeeld. Verzoeker ondertekende deze nota op 2 januari 2002 voor “mij bekend”. Uit de bij die nota gevoegde lijst blijkt dat verzoeker niet tot de geselecteerde kandidaten behoort. Verzoeker die werd gewezen op de administratieve beroepsmogelijkheid voorzien in artikel 6, § 4, van het koninklijk besluit van 20 juli 1998 ‘betreffende de voortgezette vorming van de hoofdofficieren van het actief kader van de krijgsmacht’ (hierna: koninklijk besluit van 20 juli 1998) en luidens hetwelk “aan elke officier die zijn kandidatuur ingediend heeft [...] kennis [wordt] gegeven van de lijst bedoeld in § 1, 2°” en “de kandidaat die aan de voorwaarden voldoet bepaald in artikel 4, § 1, en die niet op genoemde lijst hernomen is, [...] bij de minister een beroep [kan] aantekenen binnen de zes werkdagen die volgen op de kennisgeving van deze lijst.” Met dit document, ontvangen door verzoeker, maakt de verwerende partij voldoende aannemelijk dat verzoeker kandidaat was voor de hogere stafcursus 2002-2003. Het enkele argument van verzoeker dat er geen inschrijving van de aanvraag uit 2001 is in zijn carrière-overzicht doet hieraan geen afbreuk. Dat nog andere

documenten die verzoeker overlegt of aanbrengt, geen gewag maken van deze (afgewezen) kandidaatstelling uit 2001 en desgevallend uitgaan van een ander standpunt, doet evenmin afbreuk aan deze feitelijke vaststelling. Evenmin doen de feitelijke elementen die verzoeker uiteenzet in de laatste memorie afbreuk aan het bestaan van de door verzoeker ondertekende nota van 11 december 2001, waarvan de Raad van State de authenticiteit niet vermag in vraag te stellen.

Uit het op het ogenblik van de voormelde beslissing over de aanvraag voor het jaar 2002-2003, toepasselijke artikel 4, § 1, eerste lid, 1°, samen gelezen met het vierde en vijfde lid, van het koninklijk besluit van 20 juli 1998, blijkt dat een kapitein-commandant zijn kandidaatstelling mag indienen indien hij de vereiste anciënniteit in die graad bezit, bepaald door de chef van de generale staf, op advies van de stafchef van zijn krijgsmachtdeel, en geslaagd is voor de beroepsproeven voor de bevordering in de graad van majoor. Luidens het voormelde artikel 4, § 1, vijfde lid, vangt voor deze officier de periode van tien jaar waarin hij zich kan kandidaat stellen, aan het jaar waarin hij zich kandidaat stelt om een hogere cursus te volgen. Hieruit volgt dat een kapitein-commandant onder de toen geldende regeling - net als overigens onder de later geldende regels van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 - zich op regelmatige wijze kandidaat kon stellen om een “hogere cursus” (in het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 “hogere opleiding” genoemd) te volgen. Hieruit volgt dat de verwerende partij binnen de perken van haar appreciatiebevoegdheid blijft door te oordelen dat verzoeker de eerste kandidaatstelling heeft ingediend in 2001 als kapitein-commandant. De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker in zijn processtukken aangeeft om te stellen dat deze kandidaatstelling anticipatief was op een eventuele bevordering en niet mag worden meegeteld, geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de waarde van deze kandidaatstelling, maar verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling ervan en de kwalificatie ervan als eerste kandidaatstelling, tot een conclusie is gekomen die strijdt met het door verzoeker geschonden geachte artikel 41, § 1, van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003.

28. In de mate dat verzoeker kritiek uit op een kandidaatstelling ingediend op 17 oktober 2000, mist deze kritiek feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing er niet op steunt. In de mate tot slot dat verzoeker het middel ontwikkelt op basis van de kandidaatstelling uit 2006, is zijn argumentatie niet relevant nu vaststaat dat de verwerende partij op rechtmatige wijze kon oordelen dat de eerste kandidaatstelling zich situeert in 2001.

Schending van het vertrouwensbeginsel

29. Verzoeker voert in het middel ook aan dat de verwerende partij door haar handelwijze het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Eenmaal dat de minister zoals te dezen vaststelt dat er meer dan tien jaar is verstreken sinds verzoekers eerste kandidaatstelling, is zijn bevoegdheid op grond van het artikel 41, § 1, laatste lid, van het koninklijk besluit van 12 augustus 20003 gebonden. Hij heeft ter zake geen beleidsvrijheid en moet in dat geval de voorliggende kandidaatstelling voor de HOMA 2013-2014 als niet ontvankelijk afwijzen. Los van de vraag of verzoeker wel rechtmatige verwachting vermag af te leiden uit een eerdere blijkbaar feitelijk foutieve appreciatie door het bestuur, volgt uit de toepassing te dezen van het voorgaande dat hoe dan ook deze verwachting niet mag worden beschouwd als een “rechtmatige” verwachting die uit het handelen van de verwerende partij kan worden geput. Het beroep op het vertrouwensbeginsel kan er immers niet toe leiden dat aan dwingende bepalingen, zoals te dezen het toepasselijk bevonden voorschrift vervat in artikel 41, § 1, laatste lid, van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003, mag worden voorbij gegaan.

Inzake de in latere processtukken aangevoerde argumenten

30. In de mate dat verzoeker voor het eerst in de latere processtukken nieuwe argumenten en feiten aanreikt, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft

verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

Conclusie

31. Het derde middel wordt verworpen.

D. Het vijfde middel

Standpunt van de partijen

32. In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43, § 5, van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 dat erin voorziet dat kandidaatstellingen ten laatste vier maanden voor het begin van de cursus kunnen worden geweigerd. Hij wijst op het feit dat zijn kandidaatstelling pas werd verworpen op 9 augustus 2013, zodat de minister niet meer over de rechtsmacht beschikte om die te verwerpen. Volgens verzoeker volstaat die vaststelling om de volledige bestreden beslissing te vernietigen.

33. De verwerende partij betwist inzonderheid het belang van verzoeker bij het middel. Het heeft volgens haar geen betrekking op de beslissing van de minister om verzoekers kandidaatstelling als niet-ontvankelijk af te wijzen. Indien die beslissing rechtmatig wordt bevonden, heeft verzoeker geen belang bij het middel.

34. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker vast dat niet wordt betwist dat de aangevoerde bepaling is geschonden. Hij ziet de laattijdigheid in het feit dat men de oefening nog eens heeft overgedaan om aldus tot het resultaat te komen dat de verwerende partij wenste te bekomen.

Beoordeling

35. Luidens artikel 43, § 5, eerste lid, van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 aanvaardt of verwerpt de minister de kandidaatstellingen ten laatste vier maanden voor het begin van de opleiding. Het bepaalt aldus de termijn binnen dewelke de minister dient te beslissen over de kandidaatstellingen. Anders dan de verwerende partij stelt, is de beslissing om, zoals te dezen, in hoofdorde, te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van de kandidaatstelling, een eindbeslissing in de zin van die bepaling. Aldus heeft verzoeker in elk geval belang bij het middel, aangezien het ook kan worden betrokken op de in hoofdorde genomen beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

36. Wat de grond van het middel betreft, verbindt het voormelde artikel 43, § 5 geen specifiek rechtsgevolg aan het overschrijden van de termijn van vier maanden om uitspraak te doen over de kandidaatstellingen. Deze termijn dient derhalve te worden beschouwd als een termijn van orde. Het louter overschrijden van deze ordetermijn leidt niet tot nietigheid van de bestreden beslissing noch tot bevoegdheidsverlies van de minister.

37. Het middel is ongegrond.

E. Vierde en zesde middel

Standpunt van de partijen

38. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003. In het middel oefent verzoeker, samengevat, kritiek uit op de in de bestreden beslissing in ondergeschikte orde genomen beslissing wat de niet-klassering van verzoeker betreft.

In het zesde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. In het middel oefent verzoeker, samengevat, kritiek uit op de beslissing tot het openstellen van acht plaatsen voor de officieren van de Landmacht, hetgeen hij uitdrukkelijk in zijn administratief beroep had betwist.

39. De verwerende partij betwist inzake beide middelen het belang van verzoeker. Zij hebben volgens haar geen betrekking op de beslissing van de minister om verzoekers kandidaatstelling als niet-ontvankelijk af te wijzen. Indien die beslissing rechtmatig wordt bevonden, heeft verzoeker geen belang bij deze middelen.

Beoordeling

40. Zoals hiervoor reeds is aangegeven (*supra*, punt 7), volgt uit het verwerpen van de middelen die kunnen worden betrokken op de beslissing in hoofdde om de kandidaatstelling van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren, dat de middelen zoals de voorliggende, die geen betrekking op deze beslissing hebben, niet tot nietigverklaring van de in hoofdde genomen beslissing te leiden. Verzoeker heeft aldus geen belang bij deze middelen.

Ze zijn derhalve niet-ontvankelijk.

41. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 375 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig februari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques